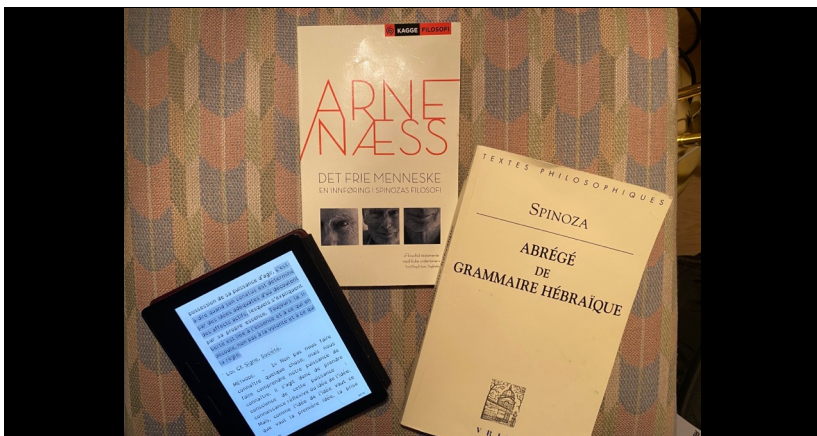

Én uke på Ustaoset fra i dag. Tre bøker skal leses. Noe av det for andre gang. Deleuze's bok om Spinoza's praktiske filosofi, Arne Næss' bok om Det frie mennesket (som er viet Spinoza) og Spinoza's kompendium i hebraisk grammatikk. De fysiske forholdene her oppe, ideene og Mariann.

Med naturen kan man være navnløs og intim. Man kan bli øvd i det. Om det er mulig i løpet av dagene her oppe vil vise seg. Jeg vil ta med meg arbeidet med naturen inn i lesningen av bøkene, som pottemakeren tar med seg leiren til dreieskiven. Så vil jeg se hvordan Mariann tar seg tilrette her.

Friheten man kan oppnå under et ferieopphold er ikke noe man kan kjøpe seg til. Man kan ha ferie og være slave. Den kommer ikke før ideer og hendelser begynner å korrespondere. Når i utgangspunktet parallelle verdener krysses, og korrespondansen tar seg opp (økosofisk).

Idag reiser vi til Ustaoset. Vi har leid hytte. Det er meldt styrtregn idag. Resten av uken ser bra ut, med unntak av onsdag. Jeg har med meg tre bøker: **1)** Det frie mennesket av Arne Næss [om Spinoza]; **2)** Spinoza's hebraiske grammatikk; **3)** Den lille boken til Deleuze om Spinoza.

Selv tenker jeg at jeg skal jeg og lese disse bøkene i *situasjon*: dvs. det som for meg er utgangspunktet— og grunnsituasjonen— for et større arbeid; som vel blir en 'europaisk fortelling' i en norsk familiekontekst, med somrene på Tjøme (T) som start og slutt punkt for min kunnskap om Norge i oppveksten.

Mormor og morfars kjærlighet til naturen— matauken på fjellet og i skogen som kom på bordet under de lange sommerferiene ved sjøen på Tjøme. Bildet av skapelsen inne i en *boble*: et land m/eng og svaberg på 20 mål. Bildet som kom til meg i kjellersalens dunkle sikt gammelt boblete blyglass.

Veien opp/ned til kjellersalen gikk gjennom luken i kjøkkengulvet. Der passerte man forrådet av mat fra hele Sør-Norge i den kjølige jordkjelleren, den arkaiske peisen i hvitmalt granitt, det lange bordet som samlet familiens 26 medlemmer. Mens resultatet av matauken ble spist satt jeg og så inn/ut.

Dette var min barndoms økosofi. Og det er derfor at turen til Ustaoset— og forhåpentlig helt frem til Tvergastein denne gangen— kan bli et vendepunkt fordi den også er en ytring av noe som i utgangspunktet er et privat minne, til noe som kan bli et utspring for en personlig filosofi, eller en økosofi.

Alternativt en antropologisk undersøkelse og utviklingen av en dypøkologi for vår tid. Som kan bli et siktemål for teoriutviklingen ved KHIO's design-avdeling som står ansvarlig for. Jeg tenker at en økosofi er en praktisk filosofi— i Deleuze's definisjon— og slik en etikk i Aristoteles' ånd.

Jeg knytter tenkningen også til naturhistorien (Goethe og Alexander von Humboldt), ved at erkjennelse er basert på erfaringen av naturen som praktisk kontekst; der det personlige innholdet gir anledning til presisering straks det er spesifikt. Et prosjekt som er kulturelt posthistorisk.

Disse tingene henger sammen på en måte som jeg gjerne vil oppnå større dybde i under årets fjelltur. Jeg leser Arne Næss' innføring i Spinoza's filosofi (Det frie mennesket), Jeg leser Deleuze's bok om Spinoza's praktiske filosofi. Jeg leser Spinoza's bok om hebraisk grammatikk. Jeg leser.

Men jeg må først og fremst forholde meg til terrenget her oppe. Jeg må la meg omslutte av det, gå i det, rommet det. Økosofi, praktisk filosofi og naturhistorie: det finnes ingen annen forbindelse enn den man kan oppnå ved å gå i terrenget her. Altså, i en viss forstand, å arbeide med filosofi.

Å arbeide med filosofi i terrenget. Og arbeide med terreng i filosofien. Dette unike terrenget. Disse aktive forbindelsene. Det er 7°C ute, det regner og nattoget har kjørt forbi. Jeg skal utsette meg for kreftenes spill. Jeg skal arbeide formalt. Jeg skal la veier krysses som ellers ville ha vært parallelle.